

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Jeg vil gerne henlede fru Margrete Aukens opmærksomhed på det selvmodsigende i hendes indlæg og i hendes svar. Hun siger, at hun ikke kender sin egen reaktion i en katastrofesituation, men kan alligevel her klart fortælle folketinget, at hun i en situation, hvor der var et stort reaktorudslip, og hvor der var brug for, at evakueringsplanen fungerede, ville stikke af i panik.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):

Sådan som hr. Ole Bernt Henriksen og hr. Tørnæs taler, sådan taler systemet. De er ikke personligt modige ved at gå herop og sige: det er uansvarligt at stikke af. Nej, det, de taler for, er et system, hvor magthaverne sædvanligvis er godt beskyttede, hvor de ikke bliver ramt i tilfælde af, at det går virkelig galt. I Japan, hvor man har haft nogle af de store miljøkatastrofer, er det aldrig systemets folk, aldrig politikerne, der er blevet ramt af konsekvenserne af deres egne handlinger. Politikerne optræder altid på denne måde ved at pålægge andre ansvarlighed.

Det, som er det centrale i dette her, er spørgsmålet om, hvor meget man kan være ansvarlig for. Når folk står i København og hører, at der sker noget med Barsebäck, vil jeg i og for sig gerne være med til at opfordre dem til kun at være ansvarlige for det, som de selv har kontrol over, nemlig sig selv og deres nærmeste familie; det er faktisk det eneste fornuftige. Hvis der skal være noget som helst indhold i denne ansvarlighed, eller hvis det skal være noget som helst andet end det rene hykleri, når nogle partier her taler om ansvarlighed, så handler det om at fjerne årsagen til, at der kan ske katastrofer, ikke at bebrejde folk, at de reagerer panikagtigt, hvis der kommer en katastrofe.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er selvfølgelig enig med hr. Waldorff i, at det er fuldstændig uansvarligt ikke at prøve at analysere sine egne reaktioner, altså hvordan man eventuelt vil gøre. Det, jeg derimod har ansvar for, inden der er sket noget, og inden den truende situation er opstået, er

at fortælle, hvad jeg ved. Og det kan måske fremkalde panikreaktioner, for det er ret panikagtige ting, jeg ved. Jeg omtalte udtrykkeligt ikke den situation, hvor et beredskab går i gang efter en ulykke, jeg beskrev den situation, hvor der sker et eller andet på Barsebäck. Nu kender jeg jo noget til dets nødkølesystem. Det er noget af det dårligste i verden. Der ligger en fuglerede af nogle ledninger neden under selve reaktoren, og så går der et stigrør op til en bruser. Barsebäck har en fætter i Canada, hvor stigrøret går uden på reaktoren. Her går dette stigrør indeni op til bruseren, og man skal vide, at det måske i ugevis skal holde sikkerheden på værket i orden. Det skal jeg fortælle, og dermed afstedkommer jeg naturligvis en panikreaktion, men det er ikke ansvarligt at holde det tilbage.

Der kan ske sabotage mod det værk. Det har vi slet ikke diskuteret endnu. Der ligger lige ved siden af en svømmepøl, fuld af brugt brændselsstof. Hvad sker der, hvis det går galt? Ja, det går ud over Danmark.

Noget, vi heller ikke har talt om i dag, er, at Barsebäckværket ligger i den fennoskandiske randzone, det ligger et sted, hvor man ikke ville have anbragt det i USA, nemlig i en jordskælvszone. Det er klart, at huset ikke styrter sammen, men det ligger sådan, at rygstelser alligevel kan gøre et kolossalt indtryk. Barsebäck er ikke konstrueret til at modstå disse ting. Der er så meget i denne sag, at vi for at undgå alle de farlige panikreaktioner, jeg er enig med hr. Tørnæs og hr. Ole Bernt Henriksen i at vi skal undgå, er nødt til at sige, at værket skal lukkes. Det er det eneste ansvarlige, vi kan foretage os i denne situation; alt andet er dybt uansvarligt.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg kan høre, at vi nu er nået til den afdeling, der har at gøre med virkelig at skabe panik ude omkring i befolkningen, og det får mig til at komme med den bemærkning, at der jo altid i krigs- og krisesituationer har været krystere, tåber og uansvarlige mennesker, som er løbet fra deres ansvar, som har ladt børn på børneinstitutioner og gamle på hospitaler i stikken.

Jeg synes, det er uhyggeligt at tænke på, at der endog er organisationsledere og andre